

virksomhed og hele deres Stilling. De ere derved paa mange Maader indfildrede i private Interesser, de ere interesserede i Forretningslivet o. s. v., o. s. v., og da de ere Mennesker som vi andre, hvad deres Formand fremhæver, kunne de ikke undgaa at blive paavirkede deraf. Jeg paastaar derfor overfor den højtærede Justitsminister, at det er absolut ikke rigtigt, at Dommerstanden her i Landet staar uafhængig. Der betales aarlig af andre Mennesker her i Landet til vore Dommere i Højesteret og i Overretterne ca. 80,000 Kr. Deraf er en Del ganske vist for Statshverv, men 23,000 Kr. ere fra Geschäftsforetagender, og en stor Del af de andre Hverv, som de have, og som de faa Betaling for, er det heller ikke helt uskadeligt for en Dommer at have. Til Underretsdommerne betales 69,000 Kr. og deraf 34,000 Kr. fra rene Forretningsinstitutioner.

Jeg mener, at en Dommers personlige Forhold maa være saaledes, at de ikke i mindste Maade ere egnede til at fremkalde Tvivl hos Befolkningen om vedkommendes ophøjede Upartiskhed. Men det er ikke Tilfældet og kan ikke være Tilfældet, naar vi se paa de Oplysninger, der foreligge ved denne Sags Behandling. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), den tidligere Justitsminister, oplyste ved Finanslovens anden Behandling, da der var Tale om Generalauditor Giørtz' Indtægter, at der indenfor Dommernes egen Kreds er en meget udpræget Stemning for, at en Dommer ikke maa have noget andet lønnet Hverv, og det ærede Medlem oplyste, at han i sin Ministertid havde foreholdt nyudnævnte Dommere dette, naar de kom op for at hilse paa ham i Anledning af deres Udnevneelse. Det ærede Medlem oplyste tillige, at disse Dommere, som han saaledes havde talt med, havde alle som een sagt, at de ganske delte den Opfattelse, at det var utilbørligt af Dommere at forene forretningsmæssig Virksomhed som Direktører i store Forretninger med Dommerhverv; og der var altsaa, erklærede det ærede Medlem, en glædelig Forandring i Opfattelsen af dette Forhold hos de paagældende. Se, det kan meget godt være, at der er en udpræget Stemning hos nogle af Dommerne i saa Henseende, men efter de Oplysninger, som foreligge her, synes denne Stemning alligevel ikke at være saa særlig almindelig indenfor Dommernes egen Kreds, og saa meget mere nødvendigt er det, at Lovgivningsmagten nu griber ind paa dette Omraade. Det samme gælder Centraladministrationens Embedsmænd, og Oppe i Central-

administrationen ere som Følge af disse Forhold Statsanliggender og private Interesser paa en uheldig Maade blandede sammen paa den enkelte Embedsmænds Haand; og det siger sig selv, at dette Forhold er egnet til at influere paa vigtige Afgørelser. Jeg mener, at det ikke mindst bør forlanges, at disse Embedsmænd deroppe udelukkende ere afhængige af Statsmagten og ikke af nogen som helst privat Forretningsinteresse eller nogen Bivirksomhed, som kan paavirke dem, naar de indstille Afgørelser i de forskellige Sager til Ministeren. Men det lader i alt Fald ikke til, at der blandt disse øverste Embedsmænd er nogen særlig udpræget Stemning for at komme bort fra Bensystemet. Der omdeltes jo i Dag, umiddelbart forinden Forhandlingen om denne Sag begyndte, en Skrivelse til Regering og Rigsdag fra Centralforeningen af Ministeriernes Embedsmænd og Assistenten, og i denne Skrivelse protestere de paagældende Embedsmænd mod forskellige Bestemmelser i denne Lov. De Herrer Embedsmænd gøre gældende, at hvis dette Forslag bliver til Lov, maa deres Løn forhøjes, for ellers maa de forudsige, at de bedste Kræfter ville forsvinde fra Centraladministrationen. Jeg vil tillade mig at hævde, at med en Løn af 6—8,000 Kr. eller selv med en Løn af 4—5,500 Kr. kan man ikke sige, at de Herrer Embedsmænd paa nogen Maade ere sultefødte, og jeg er i alt Fald sikker paa, at det vil kunne lade sig gøre at faa de nødvendige Kræfter for den Løn, som den Lov, vi vedtog for en 3 Aar siden, fastslog. Den betød jo en ret væsentlig Lønforhøjelse for de paagældende; og jeg mener derfor ikke, at Rigsdagen kan lade sig paavirke af denne Henvendelse fra de Herrer Embedsmænd.

Som den ærede Ordfører oplyste før, er dette Lovforslag fremkommet ved et Kompromis mellem de forskellige Anskuelser i Kommissionen, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg har intet yderligere at slaa af paa de Krav, som ere stillede i dette Lovforslag. Jeg kunde have Lyst til paa forskellige Punkter at gaa videre, men jeg har bøjet mig, for at vi kunde faa en enstemmig Indstilling, og for at der altsaa kunde være mere Udsigt til at faa Sagen gennemført saa hurtigt som muligt. Og det har jeg ogsaa gjort, fordi jeg mente, at i dette Forhold gælder det om at træffe Forholdsregler fra Lovgivningsmagtens Side og at træffe dem saa hurtigt som muligt.

Jeg vil yderligere sige med Hensyn til den foreliggende Skrivelse fra Ministeriernes Embedsmænd, at jeg synes ikke,